

A mű általam kiemelt pozitívumai (az elmélet-gyakorlat összekapcsolódása, összehasonlító frazeológia, képszerűség) messzemenően meg-egyeznek a szerzőpáros által felvázolt és sikeresen megoldott célkitűzésekkel, feladatokkal, azaz, hogy a frazeológizmusok minél nagyobb tárházát nyújtsák a nyelvet (vagyis a németet mint idegen nyelvet) tanulni (és tanítani) vágyóknak, elsősorban a főiskolai germanista hallgatóknak. Se vége, se hossza nem volna a kötetből a jobbnál jobb példák felsorolásának — ez nem is feladatom —, a jegyzet már fentebb említett tematikája, elemzési szempontjai vezérfonalat nyújtanak valamennyi érdeklődő (germanista) számára.

Mivel minden dolognak két oldala van, a másik fél is hallgattassék meg: itt említenék meg egyetlen negatív momentumot, melyben a szerzők végtelenek, azaz a rengeteg nyomdahi-
bát.

Talán a következő kiadásnál elkerülhetők lesznek!

Végezetül álljon itt — a bemutatott kötet 5. oldaláról idézve — D. Faulseit tömör megfogalmazása a frazeológiának a nyelvoktatásban elfoglalt helyéről, lényegéről, fontosságáról: „Man kann geradezu sagen, daß ich an der Kenntnis der Phraseologie der Grad der Sprachbeherrschung ablesen läßt. Ich beherrsche eine Sprache erst dann richtig, wenn ich auch ihre Phraseologie kenne.”

Tankönyvkiadó, Budapest, 1990. 146. l.

GAÁL ZSUZSANNA

MEGKÉSETT HÍRADÁS EGY ÚJABB SZOMBATHELYI KIADVÁNYRÓL

A pedagógiai értékek népszerűsítésén fáradozó *Fűzfa Balázs* újabb figyelemreméltó kötetekével lepte meg érdeklődő olvasóit. Most nem a neves szakemberek, a közismert kutatók és kísérletezők felé fordult figyelme, hanem nagyon is földközben maradt. Azzal a meggyőződéssel, hogy a hétköznapi névtelen

közkatonái között is akadhat példaértékű egyéniség, lámpás, fényt, melegséget árasztó fáklya.

Ez a „gyalogjáró történelmi” szemlélet (a sorozat találó címe is ez egyben) vezette a szerkesztő Fűzfa Balázst, hogy elsőnek, a teljes ismeretlenség homályából *Medgyes Jánosné* tanítónőt szólaltassa meg. Az ő szuggesztív vallomása jól példázza: egyrészt a hivatására tudatosan készülő nevelőt, másrészt az áldozatvállaló, a nehéz körülmények közepette is helytálló pedagógust, továbbá a meghurcoltatásokat sem nélkülöző küzdelmes emberi sorsot, de a gyermekeit példásan fölnevelő édesanyát is. És mindezt imponáló belső nyugalommal és példaértékű emberi toleranciával csinálta végig. Ennek alátámasztására hadd idézem e megkapó vallomás-kötetecske záró sorait: „Szívemből-lelkemből mondhatom, nincs olyan ember, akire én haragszom vagy neheztelek a magam ügyével kapcsolatban. Amikor a halottaimra gondolok, és elmondok értük egy-egy fohászt, akkor ők is itt vannak velem. Az egyik fő-fő, aki vállig benne volt a dologban, ő is tiszta szívemből itt van velem. És arra gondolok, Istenem, már milyen régen halott. [...]”

Ezért én azt mondom, mind, akik láthatók, látva lássatok: mert ha néha elveszni is látszának a kapaszkodók, mindig megkereshetők a biztosan levert karók. Hogy az ember elmondhassa: legalább azon a négyzetméteren, ahol állok, legalább belül, béke van.”

Az idézett sorokban a kötet címét is föl-fedezhetjük: *Látva lássatok*. Az élet bölcsességéről árulkodó cím, a kitárulkozás őszintesége, a közvetlen és természetes stílus mind-mind értéke a műnek. Ez utóbbi abban az Illyés Gyula-i értelemben is, amely szerint „jól beszélni és írni... igazánból: jellemkérdés.” Erre a hatvan lapos önvallomásra nagyon is igaz ez a megállapítás, valóban jellem szól hozzánk a könyv lapjairól. Ezért ajánljuk őszinte szívvel olvasóink szíves figyelmébe.

Szombathely, 1990., 60. l. 40.— Ft.

DOBCSÁNYI FERENC